

WOENSDAG 10 FEBRUARI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dingsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De benoeming van den heer LUZAC, en zijne weigering

Terwijl de Staats-Courant van den 6den dezer ons de tijding brengt, dat Z. M. de aanstelling van den heer LUZAC tot lid van den Raad van State, in werkelijke dienst, op deszelfs verzoek had ingetrokken, treffen wij zoowel in de *Vlissingsche Courant* als in den *Tolk der Vrijheid* een artikel aan, waarin de benoeming van den zoo algemeen geachten man toegejuicht wordt. De *Tolk der Vrijheid* neemt de gelegenheid waar om het *Handelsblad*, hetwelk natuurlijk ook deze benoeming geroemd had, deszelfs karakterloosheid voor te werpen. Iedere ware vriend des vaderlands, meent de *Tolk*, moest zich over de benoeming des heeren LUZAC verheugen. » Doch — zegt hij — » dat » het *Handelsblad* ook van dien geest uitgaat, kunnen wij niet begrijpen, aangezien het de handelingen der vorige regering ook tojuichte, en » met haar instemde. Nu echter wordt het bestuur, vroeger door dat blad vergood, maar eens » duchtig uitgeveegd. Immers er wordt in het *Handelsblad* van 2 februari gezegd: Zoo blijkt het dan » eindelijk dat ware verdienste, kunde en gematigdheid op prijs worden gesteld. Vroeger heeft men » deze deugden dus voorbijgezien, althans niet op » prijs gesteld? — Veel meer nog, *Tolk der Vrijheid*, zij werden gehaat. *Quaedam immo virtutes odio sunt, severitas obstinata, invictus adversum gratiam animus*; ook voor den heer LUZAC heeft TACTUS het geschreven.

En wat opzigtens de woorden van dat *Handelsblad*, dien *naprater* van de meeningen eener wispelturige menigte, ook opmerkelijk is, het is de hoedanigheid van *gematigdheid* welke het den heer LUZAC bij *ware verdienste* en *kunde* toeschrijft. De heer LUZAC is namelijk een der energiekste voorstanders van REGTSTREEKSCHIE VERKIEZINGEN, en zoodanigen plagt men anders juist niet zeer *gematigd* te noemen. Intusschen nemen wij acte van den algemeenen bijval, dien de benoeming des heeren LUZAC, den voorstander van regtstreeksche verkiezingen, vond.

» Wie nog gezegd had, of wij voorwaarts » gaan, — schrijft de *Vlissingsche Courant*, — » zijn twijfel zal thans moeten ophouden; de benoeming van den kundigen, onafhankelijken LUZAC » tot lid van den Raad van State, een man wiens » regtskennis en werkzaamheid hem onder de vorige, » met den geest des heeren VAN MAANEN doortrokken, » regering niet verder hadden kunnen brengen dan tot lid eener arrondissement-regtbank, » de benoeming van dezen man, tot lid van den » Raad van State, levert een bewijs op van den » aanvang der regering van HET TALENT.

Maar wat de *Vlissingsche Courant* ons min juist schijnt aan te merken, is het volgende:

» De natie, de vrije drukpers zelve, zij slechts » nu niet te ongeduldig en roepe niet al te luide » en te dringend: Er kon, er behoorde nog meer » gedaan te worden! Dit is waarheid, doch ook

» is het waarheid, hoewel het door eenen in Nederland » weinig geachten man gezegd werd: *Al het- » geen door de menschen goeds is daargesteld, duur- » zamer is gebestigd, en langzamerhand voorbe- » reid en tot rijpheid uitgewerkt.*»

Die woorden behelzen eene algemeene waarheid; maar hunne aanvoering ter dezer gelegenheid schijnt onjuist en nadeelig. Het goede, en dus ook eene goede regering, moet langzamerhand worden voorbereid, — maar is het dan niet lang, zeer lang reeds geleden, dat die in ons land voorbereid werd? Het goede moet langzamerhand voorbereid, maar niet stuksgewijze daargesteld worden. Alvoers een hecht paleis te bouwen, moet eerst het marmer onderscheiden en de kunst langzaam geleerd zijn; maar dan wordt het paleis gebouwd volgens één denkbeeld, en zoo spoedig, als doelmatig geschieden kan, achtereenvolgens afgewerkt. Veel meer nog moet eene regering, een regeringsgeheel, lang voorbereid, lang overdacht, op eens worden zamengesteld. Het heet geene overijling, het heet integendeel bekwaamheid, wanneer het metalen beeld op eenmaal wordt gegoten. Men giet niet heden een voet, om morgen een been, overmorgen een arm te gieten. Wilde men met het samenstellen der regering te werk gaan, gelijk de *Vlissingsche Courant* als raadzaam, als facultatief althans voorstelt, dan zal er in allen geval, nutteloos, ja schadelijk, een lange tijd verlopen, maar waarschijnlijk nimmer iets goeds, iets samenhangend worden daargesteld.

De redenen die den heer LUZAC zijne benoeming deden afwijzen, zijn zij der *Vlissingsche Courant* bekend? Weet de *Vlissingsche Courant* ook welke woorden er zijn gesproken in het lang gesprek, hetwelk de geroemde man met den koning had? Zou de *Vlissingsche Courant* willen beweren dat de heer LUZAC alstoen niet aandrang op eene planmatige verandering van regeringsstelsel en regeringspersoneel, alstoen niet weigerde deel uit te maken van eene regering, die niet volgens zijn regeringsgeweten zamengesteld werd, waarvan hij geene medeverantwoordelijkheid op zich nemen wilde? — Of moest de heer LUZAC gaan zitten in eenen raad, waar hij voorzien kon dat de meerderheid steeds van hem zou verschillen, niet zoo zeer omtrent dezen of genen afzonderlijken maatregel, maar omtrent den geheelen geest van regering? Moest hij daar gaan zitten, bewust dat een aantal ministeriële departementen vooreerst zouden bestuurd blijven door mannen, die, volgens zijne overtuiging, het land zoo lang noodlottig hadden bestuurd?

Neen, voorzeker, wij kunnen het geen man van talent en karakter eufel nemen, wanneer hij weigert deel te nemen aan eene regering, waarvan de heeren VAN MAANEN, VERSTOLK, DE KOCK en VAN PALLANDT ministers zijn.

En dan, de heer PIERERS vroeg, gelijk wij zeiden, zijn ontslag uit den Raad van State, omdat hij er niet onder het vice-presidentschap des heeren VAN DOORN zitten wilde; de heer VAN LIJNDEN zou, bijaldien de dood er hem niet in belet had, hetzelfde hebben gedaan; er zijn er, die sbortgelijk besluit ook van den heer VAN RABST verwachten. Wie

waarborgt de *Vlissingsche Courant* dat de heer LUZAC in den staatsraad wilde zitten nevens den heer VAN DOORN?

Geene persoonlijke beleediging is in die vraag gelegen; het geldt hier niet den morelen, maar den politieken man. Men moge den morelen mensch achten, hem gaarne in gezelschap ontmoeten, hem onder zijne persoonlijke vrienden tellen, — maar dat een man, als de heer LUZAC, weigerde in een staatskollegie met den hoofdlieder der vorige regering te zitten, het zou zeer logisch zijn. De heer LUZAC behoort onder het kleine getal dier staatsmannen, welke begrijpen dat eenheid van doel en werking in eene regering noodzakelijk is.

Verre dus van niet levendig aan te dringen dat er nog meer moet worden gedaan, meenen wij niet dringend genoeg den koning te kunnen aanbevelen dat hij veel meer doe; dat hij het vertrouwen der natie herstelle door de inrigting eener nieuwe regering, wier leden, schuldeloos aan het verleden, hand kunnen slaan aan het voorbereiden eener betere toekomst, eener vereerde en gezegende regering, waarvan WILLEM de Hersteller de roem moge dragen, bij zijn leven en na zijnen dood. Maar de koning zij indachtig: *Hora ruit! Het uur verloopt.*

Buitenlandsche berichten.

ZWITSERLAND.

Zurich, 30 jan. Het gevoelen der verschillende gedeelten van Zwitserland omtrent de opheffing der Aargausche kloosters is nu vrij volledig bekend. In de grootere kantons, zoo wel in de hervormde als katholieke, uit men er bijna algemeen meer afkeuring, althans bezorgdheid; dan vreugde over. Hier en daar noemt men het besluit onbewimpeld eene krenking van het bondsverdrag. Maar nog niemand heeft verklaard dat het besluit moet vernietigd worden. Men houdt zijn laatste woord terug; want men gevoelt dat er omstandigheden zouden kunnen plaats grijpen, waarin men zich tegen aanvallen op Aargau zou moeten verzetten.

(Allg. Zeit.)

Lucern, 1 feb. Gisteren is er over de al dan niet herziening der staatsregeling gestemd; ziehier den uitslag; stemgeregtigden: 23,555; aanwezigen 19,230; voor de herziening 17,551; voor niet-herziening: 1679.

(Bas. Zeit.)

DUITSCHLAND.

Wiesbaden, 1 febr. Ons wintersaizoen schijnt dit jaar het vorige nog te zullen overtreffen. Elke nieuwe week heeft ons vreemdelingen aangebragt, die gedeeltelijk voor vermaak, gedeeltelijk, tot herstel van zwakke gezondheid, in ons zacht klimaat eenigen tijd komen doorbrengen. Behalve de Engelschen, welke hier ook nog verscheidene families uit Engeland, Zweden, Holland, en meer dan ooit uit Noord-Duitsland. Door de verheffing van Wiesbaden tot residentie, ten gevolge waarvan er veel hofmuziek, schitterende bals, concerten, sociëten enz. worden gehouden, waarop ook vreemdelingen van vrag worden genoodigd, en vooral ook door het thans uitnemend goed bezette hoftheater, is onze stad, zoo wel voor geboorten als voor gezondheid, eens der belangrijkste plaatsen van Duitsland.

Men schrijft van Carlsruhe, dat een aantal van ons actief leger werd met onafgebroken veldtochten.

De werkzaamheden der hier vergaderde militaire commissie van de zuid-oostelijke staten, die de 7de en 8ste legerafdeeling uitmaakt, loopen ten einde. In het voorjaar zullen de opmetingen ter wederopbouw der bondsvesting Rastad beginnen. Behalve Rastad, wil de commissie, naar men verneemt, ook Ulm en de passen van het Schwarzwald versterken. (A. Z.)

PRUISSEN.

St. Goar, 4 febr. Sinds onderscheidene dagen dreef de Rijn zoo veel ijs, dat reeds den 2^{den} twee stoombooten der Keulsche maatschappij hare reis niet voortzetten wilden, en verkozen bij deze stad te blijven liggen als de eenige veilige ligplaats tegen ijsgang, tusschen Mainz en Dusseldorf. Dezen morgen heeft zich het ijs bij de Zeven Maagden gezet en de korst strekt zich reeds tot Oberwezel uit. Men vreest dat, bij het aanhouden der tegenwoordige koude der tweede ijsgang van dezen winter gevaarlijker zijn zal de eerste, vermits er in den omtrek van den Rijn en nevenrivieren zoo veel sneeuw gevallen is. (R. u. M. Z.)

FRANKRIJK.

Parijs, 6 febr. De minister van oorlog heeft een crediet van 75 millioen gevraagd, tot daargestelling van vier nieuwe vestingen, zeven forten en twee kasteelen, die opgericht zullen worden op de plaatsen, waar die verdedigings-maatregelen dringend gevorderd worden.

De commissie belast met het onderzoek van het ontwerp van wet, betreffende het handel- en scheepvaart-tractaat, tusschen Frankrijk en de Nederlanden, heeft den markies van Dalmatie tot president, en den heer Lascazes tot secretaris benoemd.

Heden middag heeft de godsdienstige en militaire plegtigheid plaats gehad der overbrenging naar het hôtel der Invaliden van de lijkst van keizer Napoleon uit de catafalque, die in het midden van den koepel der kapel van St. Jérôme, tot verlichte kapel gemaakt, was opgericht. De kist was geheel met violetkleurig fluweel bekleed, waarop de wapens, de adelaars en de bijen van het keizerrijk prijken.

De heer maarschalk Moncey, gouverneur der Invaliden, de staf van het hôtel, de leden der commissie van St. Helena en verschillende opper-officieren van het ministerie van oorlog waren daarbij tegenwoordig.

De heer abt Ancelin, pastoor van de kerk der Invaliden, deed de dienst; na het eindigen van dezelve werd de kist uit de catafalque genomen, en naar hare nieuwe bestemming overgebracht door 25 invaliden, onder-officieren, alle versierd met het legioen van eer; 20 officieren, invaliden, mede met het legioen van eer versierd, vergezelden den stoet, allen met uitgetogen degen, waarvan de punt naar den grond was gekeerd. Meer dan 2000 invaliden waren in het schip van de kerk onder den koepel geschaard. De trom werd geroerd. De degen van Austerlitz werd door den maarschalk Moncey, die zich naar de plaats der plegtigheid heeft laten dragen, overgebracht, en op de nieuwe grafombe geplaatst.

Zoodra de oude catafalque weggenomen en de houten vloer, in de kapel gelegd, opgebroken zal zijn, zal het publiek de nieuwe kapel mogen bezoeken, waarin aanhoudend gonden lampen zullen branden, en welke steeds door Invaliden zal bewaakt worden.

Men denkt, dat deze laatstgenoemde werkzaamheden binnen 8 à 10 dagen zullen geëindigd zijn.

Het hek van het hôtel der Invaliden was gesloten, en geen vreemdeling is bij de plegtigheid toegelaten.

In den Temps leest men: — Heden werd het gerucht in de kamer verspreid, dat de maarschalk Soult, de overheersching van den heer Guizot moede, voornemens is hem te doen vallen, door de heeren Humann, Martin du Nord en Guizot te doen vervangen door de heeren Passy, Dufaure en Schneider. In deze combinatie zou de maarschalk het presidium aannemen en de portefeuille van oorlog aan den generaal Schneider worden opgedragen.

De hoofdredacteur en de gérant van het dagblad la France, die gisteren voor den regter ter instructie gedaagvaard waren, zijn heden, als beschuldigd van valsheid, krachtens een bevel van gevangenneming, in Ste. Pélagie opgesloten geworden.

De Maltheser dagbladen van 28 januari bevestigden de tijding van het herstel des vredes in het Oosten. De Turische vloot keerde onder hare nationale vlag naar Konstantinopel terug. Het Egyptische leger keerde naar Egypte weder, en Ibrahim bevond zich te Jaffa. Deze gewichtige uitkomsten zijn 4 februari in het Engelsche parlement met toewijding door de leden ontvangen, en ongetwijfeld zoude met algemeene stemmen tot dankbetuigingen worden besloten.

BELGIE.

Brussel, 7 febr. De koning heeft zich heden, met een talrijk gevolg, langs den spoorweg naar Oudenbegeven, van waar hij nog dezen avond de reis naar Londen zou voortzetten. Z. M. wordt tegen den 20sten dezer alhier terug verwacht. De regerende hertog van Saksen-Coburg, die insgelijks te Londen verwacht werd, om de doopplegtigheid der jonge prinses bij te wonen, zou daarin door ongesteldheid verhinderd geworden zijn.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 7 feb. Z. M. Willem Frederik, graaf van Nassau, wordt omstreeks den 21sten dezer, zijnde de vijfentwintigste verjaardag van het bruilofsfeest van Z. M. koning Willem II, in het vaderland verwacht.

Z. M. heeft aan Z. Exc. den minister van buitenlandsche zaken, baron Verstolk van Soelen, vergund, het dragen van de Pruisische orde van den rooden adelaar, eerste klasse.

In de zitting van den Raad van State van heden, is de heer Piepers, als lid van dat collegie, geïnstalleerd geworden.

Gisteren avond is in deze residentie overleden de generaal-majoor J. C. de Waldkirch, toegesogd aan Z. K. H. prins Frederik der Nederlanden, ridder der Militaire Willemsorde, 3de klasse, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, ridder der St. Anna orde 2de klasse en der orde van St. Jan van Jeruzalem.

Ook is plotseling in de residentie overleden, de gepensioneerde generaal-majoor Fermersch, die eenigen tijd in de Indiën heeft doorgebracht en zich aldaar loffelijk van zijne pligten heeft gekweten.

's Gravenhage, 8 febr. Men verneemt dat Z. M. zou hebben bepaald, dat de afreding van de leden van de staten der provincie Zuid-Holland op den eersten dingsdag van de maand juli zal plaats hebben, in voege als volgt:

in 1841:

Voor de *Ridderschap*, 3 leden.

Voor den *Stedelijken stand*, 14 leden, als: wegens Rotterdam 3 leden, 's Gravenhage 3 leden, Leiden 2 leden, en Dordrecht, Delft, Schiedam, Gouda, Vlaardingen en Weerden, elk 1 lid.

Voor den *Landelijken stand*, 11 leden, als: wegens de districten, hoofdplaatsen: Pijnacker, Delftshaven, Bodegraven, Alphen, Meerkerk, Alblasterdam, Ridderkerk, Ond-Beijerland, Strijen, Sommelsdijk en Helvoetsluis, elk 1 lid.

in 1843.

Voor de *Ridderschap*, 3 leden.

Voor den *Stedelijken stand*, 14 leden, als: wegens Rotterdam 3 leden, 's Gravenhage 3 leden, en Leiden, Dordrecht, Delft, Gouda, Gorinchem, Schoonhoven, Brielle en Maassluis, elk 1 lid.

Voor den *Landelijken stand* 12 leden, als wegens de districten, hoofdplaatsen: Noordwijk, Oegstgeest, Naaldwijk, Pijnacker, Delftshaven, Alphen, Stompwijk, Haastrecht, Meerkerk, Ridderkerk, Helvoetsluis en Geervliet, elk 1 lid.

In 1845.

Voor de *Ridderschap*, 4 leden.

Voor den *Stedelijken stand*, 13 leden, als wegens Rotterdam 4 leden, wegens 's Gravenhage, Leiden en Dordrecht, elk 2 leden, en wegens Delft, Schiedam en Gorinchem, elk 1 lid.

Voor den *Landelijken stand* 12 leden, als wegens de districten, hoofdplaatsen: Noordwijk, Oegstgeest, Naaldwijk, Bodegraven, Stompwijk, Haastrecht, Meerkerk, Alblasterdam, Ond-Beijerland, Strijen, Sommelsdijk, en Geervliet, elk 1 lid.

Verder zoude Z. M. hebben bepaald, dat de voormalige leden van de provinciale staten van Holland, welke bij besluit van 11 november 1840 n°. 70 verklaard zijn, voortaan tot de provinciale staten van Zuid-Holland te zullen behooren, alsmede de ter aanvulling van plaatsen in de staten, die reeds vóór de uitvaardiging van evengemeld besluit van 9 november 1840 n°. 70 bestonden, gekozen staatsleden, zullen afsteden in de jaren voor de bestaande plaatsen vastgesteld; en dat de ter aanvulling van het bij besluit van 9 november 1840 n°. 71, vastgestelde getal leden van de provinciale staten van Zuid-Holland gekozen staatsleden zullen afsteden in de jaren, hun bij het lot toe te wijzen; zullende ten dien einde, in eene zitting van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, te houden vóór 1 maart aanstaande, door Hun Edel Groot Achtb. overgegaan worden tot eene loting, waarbij de belanghebbenden zelve zullen vermo-

gen tegenwoordig te zijn, en, tot de bijwoning van welke zij misdien in tijds door den staatsraad gouverneur van Zuid-Holland uitgenoodigd zullen behooren te worden.

— Uit eene bron, welke wij alle redenen hebben om voor echt te houden, wordt ons berigt, dat voor de geamnestieerden bij het besluit van 28 november II. nog geen is op vrije voeten gesteld, maar dat allen integendeel nog zijn opgesloten in de militaire strafgevangens te Leiden, en zulks om moeilijkheden en zwaarigheden, bij de administratie gerezen, omtrent de uitvoering van het koninklijk besluit. Indien dit berigt waarheid bevat, gelijk wij, helaas, moeten gelooven, dan hopen wij, dat de koning er spoedig van onderrigt worde, en dan vragen wij: is het op die wijze, dat aan het verlangen en aan de bedoelingen des konings voldaan wordt? en is iemand, wie dan ook, en ander welk voorwendsel ook, gerechtigd, hem, wiens straftijd, op eene wettige wijze geëindigd is, zelfs nog eenen dag in den kerker te houden? en als dit geoorloofd is, wat is dan willekeurige gevangenhouding? (W. v. h. R.)

Mengelwerk.

(De *Arnhemsche Courant* plaatst dit stuk geheel ter verantwoordelijkheid van den schrijver.)

Proces van den ingenieur-directeur, oprigter der Hollandsche ijzeren-spoorweg-maatschappij, tegen commissarissen derzelve.

La Calomnie, Monsieur; vous ne savez guère ce que vous dédaignez, j'ai vu les plus honnêtes gens près d'un être accablés. Croyez qu'il n'y a pas de plate-méchaneté, pas d'honneur, pas de conte absurde, qu'on ne fasse adopter aux oisifs d'une grande ville en s'y prenant bien, et nous avons ici des gens d'une adresse...

LE BARBIER DE SÉVILLE.

(Slot van n°. 26.)

Nadat alzoo aan de voorwaarden, voor hem personeel bedongen, was voldaan, ondertekende hij het rekest aan den koning, om de goedgunstig van Z. M. verkregen concessie van de maatschappij over te dragen, hetgeen bij besluit van 15 juni 1837 werd vergund.

De werkzaamheden werden vervolgens aangevangen; groot waren de moeilijkheden van het moerassige terrein, welke men te overwinnen had; sommige plaatsen eene ongehoorde diepte hebbende, zoo als onder anderen bij den ruigen hoek te Halfweg, konde men door middel van proefpalen van 15 ellen lengte den vasten grond niet bereiken; van de zijde naar Amsterdam moest de specie voor de baan 5 uren verre gehaald worden, en konde alleen door een klein sluisje aangevoerd worden enz. enz. Toen nu al de grootste zwaarigheden van deze onderneming, die elk in der tijd als eene utopie beschouwde, overwonnen waren; toen men vermaande met den broeder van den advocaat van H. het overige, ingevolge de daarvan bestaande tekeningen, plans en beslekken wel te kunnen voltooien, — lieten de belanghebbenden lasterlijke geruchten te Halfweg rondspreiden; werd de auteur der zaak in het geheim uitgenoodigd zijn outslag te vragen, en zoo niet, dat men het hem dan wel zoude bezorgen. — Nu werd eene vergadering op den 7^{den} december bijeengeroepen, en, ten einde daarvan bij surprise de afzetting van den auteur der zaak te verkrijgen, zoo werd, met violatie van artikel 30 der statuten dezer maatschappij, het oogmerk der bijeenkomst met betrekking tot het dooljegen den auteur der zaak niet beschreven, en eerst tegen den aanvang der beurs werd het voorstel tot de onwettige afzetting gedaan, en dat wel met de bedreiging, indien de vergadering daar geen genoegen mede nam, de commissarissen kunne betrekking zouden nederleggen. Een complot in de vergadering antwoordde nu; daar behoeven wij niet eens om te stemmen, en nu werd met acclamatie afgezet hij, aan wien men den geheelen oorsprong der zaak te danken had; hij, die gedurende 4 à 5 jaren gezwogd en geploegd had, die zaak zoo ver te brengen; hij, die er zijn geheele fortuin bij opgeofferd had; daar de tot zijne ondersteuning in de zaak bijeengebrachte gelden nauwelijks half toereikende waren, om de kosten van het ontwerp te bestrijden, en die nog daar en hoven voor deze zaak de voordeeligste aanbiedingen, om in België bij eene particuliere onderneming van spoorwegen geplaatst te worden, namelijk die van Sambre en Maas, van de hand wees: deze werd nu zonder

de minste of geringste belooning met zijn huisgezin aan den dijk gezet, en bleef de maatschappij in het bezit der vruchten van zijnen arbeid en genie. *Het nageslacht zal deze daad naar verdienste brandmerken* (1)!!!

Na deze zoo wederregtelijke daad, werd het werk bekrond en de broeder van den presiderenden advocaat tot fungerend ingenieur-directeur benoemd, en hoopte men, na hem gedurende eenigen tijd die functiën te hebben laten waarnemen, hem in het vervolg van tijd tot effectief ingenieur-directeur te doen benoemen; doch deze ietrigte mislukte; de onderhandsche pogingen, daartoe aangewend, hadden geenszins den gewenschten uitslag; het gouvernement difficulteerde iemand aan het hoofd van zulk eene belangrijke onderneming te zien, die weinig waarborg voor de goede executie opleverde. Zoo werd men verplicht zich aan het gouvernement te adresseren ten einde eenen gouvernements-ingenieur te verkrijgen, waartoe gadesignéerd werd den heer F. W. CORRAU, voormalig discipel van den ontwerper aan de militaire school te Delft, thans definitief bij de maatschappij aangesteld.

Insiddels werd de zaak gebracht voor de arrondissementsrechtbank van Amsterdam; de hoofdverdediging van partij, wegens hare willekeurige daad, bestond daarin, dat zij beweerde dat de maatschappij was eene commerciële naamloze maatschappij, en dat, volgens art. 31 *code de comm.* deze bestuurd worden door willekeurig afzetbare beheerders (*des gérans révocables*) en daar de betrekking van ingenieur-directeur niets anders was, zoo had de maatschappij het recht hem willekeurig af te zetten. — Van de zijde van den ingenieur-directeur werd dit sustenue wederlegd; 1°. dat deze sociëteit geenszins eene commerciële, maar eene gemengd civiel-commerciële maatschappij was, blijkens art. 1 der statuten, waarbij het doel dezer maatschappij beschreven wordt, hetwelk is tweeledig: *het daarstellen en gebruiken van den spoorweg, het eerste civiel of industrieel en alleen het laatste commercieel zijnde; en nog wel facultatief, daar het gouvernement, het monopolie der exploitatie aan die maatschappij geweigerd hebbende, eenen tol heeft bepaald waartegen een ieder op dezen weg menschen en goederen zoude mogen transporteren; 2°. dat de ingenieur-directeur, geenszins als zoodanig een gérant révocable, als bij art. 31 werd bedoeld, konde aangemerkt worden, daar zijne voornaamste functie bestond in dat van het opzigt der werken, hetgeen, volgens de statuten, was onder toezigt van den raad, die daartoe eene technische commissie had benoemd; dat hij wel beheer had als lid van den raad, maar dat dit slechts accessoir was, het opzigt over het werk, het voornaamste zijnde, en nimmer het accessoire de bovenhand over de hoofdzak konde hebben; ten andere, hoe dit ook wezen mogt, hij zijne betrekking expresselijk had bedongen, welk beding door deelneming tot de zaak was aangenomen, (2) waarvoor hij later zijn aandeel in de concessie had afgestaan; dat de *irrévocabilité* in deze omstandigheid ingesloten was.*

De Amsterdamsche arrondissementsrechtbank bij haar vonnis, in dato 18 juli 1839, overwoog hoofdzakelijk: » Dat, al was de Hollandsche ijzeren-spoorweg-maatschappij eene commerciële sociëteit, de eischer als gérant derzelve alleen dan révocabel zoude zijn, indien de statuten in deze de eenige band waren, die tusschen partijen bestaat. Dat de eischer is geweest de ontwerper van het plan, de medeigenaar der concessie, en dat het doel van partijen zeer zeker, ook blijkens het prospectus, » is geweest om hem tot uitvoerder te maken van zijn plan en hem als zoodanig aan de maatschappij te verbinden.

» Dat het uitbreiden van deze bedoeling van partijen » was, dat de eischer in contract van 24 mei 1837 » als ingenieur-directeur is aangesteld op een vast tractement, waartegen de eischer op zich heeft genomen » om de verplichtingen, aan deze betrekking verbonden, » met trouw en ijver te vervullen.

» Dat het algemeen beginsel van art. 1184 *code de comm.* » is dat geen bilateraal contract van zelf nietig is, » wanneer eene der partijen niet aan zijne verplichtingen » voldoet; maar dat in alle geval de ontbinding van een » zoodanig contract in regten moet gevraagd worden.

» Dat uit dien hoofde het besluit van 7 december 1838

(1) Ter eere van sommige weldenkenden moeten wij hierbij aanmerken, dat velen, na de hun bij surprise ontrukte onwettige daad, er berouw over hadden, den atheur en anderen op zelfs hun leedwesen over betuigden, ja zelfs aan het *Handelsblad* er klagten over insonden, welke echter door de redactie geveild werden te plaatsen. Zie *Handelsblad* 9 december.

(2) Hoe weinig de maatschappij hare contracten respectteert, getuigt het proces met *ROUXEL* en *COMP.*

» waarbij de eischer als ingenieur-directeur is afgezet, » het contract van 24 mei niet heeft kunnen te niet doen.

» Dat de eischer uit dit contract mag ageren en bevoegd is het hem daarbij toegezegde traktement te vragen.

Alzoo werd de handelwijze der maatschappij voor onwettig verklaard en zij in de kosten der procedures verwezen.

De maatschappij vervolgens geappelleerd hebbende voor het provinciaal gerechtshof, zoo werd, bij arrest van dit hof, in dato 25 maart, tot verbazing van een ieder, dit zoo schoon en billijk gemotiveerd vonnis, geheel op regts-gronden steunende, vernietigd, en wel op gronden, die, met eerbied gezegd, den toets geenszins kunnen doorstaan. Zonder van eenige wets-bepaling te gewagen, veel minder nog het juridiek systeem van den eersten regter te bestrijden, redeneert dit hof in dezer voege:

» Des eischers vordering, tot uitbetaling van zijn tractement, berust op de stelling, dat hij eischer bij voortduur zoude moeten blijven bekleeden de betrekking.

» van ingenieur-directeur bij de spoorweg-maatschappij.

» De eischer is wel in die betrekking aangesteld en heeft

» dezelve bekleed, maar dezelve is hem ontnomen in

» eene algemeene vergadering van deelhebbers, in die

» maatschappij gehouden den 7^{den} december 1838 met

» eenparigheid van stemmen, welk besluit de verweerders

» als commissie verplicht zijn uit te voeren, en dus niet

» bevoegd of verplicht zijn om aan den eischer zijn tractement uit te betalen, even alsof hij die betrekking

» nog bekleedde.

» Bij het contract van 24 mei 1837, wordt de eischer

» wel als ingenieur-directeur aangesteld, maar in dit be-

» sluit is van eene onherroepelijke aanstelling van den

» eischer voor zijn leven geenszins de rede; gelijk ech-

» ter in dit zelfde stuk de bepalingen zijn betrekkelijk

» de uitkeering van 2 pCt. der jaarlijkse reventuën,

» welke aan den eischer uitdrukkelijk zijn leven lang

» toegezegd zijn.

Ziedaar de eenige considerans waarop het provinciaal

hof van 's Hage het vorige vonnis heeft vernietigd; met

geen enkel woord van de kapitale punten, van de zaak,

noch van het bedingen der betrekking van ingenieur-

directeur, noch van zijn aandeel in de concessie, dat

hij voor die betrekking afstond, reppende.

De eerbied voor het hof verbiedt ons er meer van te

zeggen; elk onpartijdig beoordeelaar zal dit echter voor

ons wel doen, en durven wij met het volste vertrouwen

op de onafankelijkheid, liberaliteit, billijkheid

en regtvaardigheid van den Hoogen Raad, waarvoor de

zaak thans gebracht is, deszelfs besluit met gelatenheid te

gemoet zien.

*De ingenieur-directeur der Hollandsche
ijzeren-spoorweg-maatschappij
W. C. BRADE.*

Mademoiselle Mars (1).

Ik zal u deze schanddaad verhalen, zoo als zij zich heeft toege dragen; ik zal u niet lastig vallen met de uitleggingen, de verontwaardiging en de aanmerkingen. Gij, die groote kunstenaars zijt, zult, hoop ik, uit deze enkele daad zien, wat men van de regtvaardigheid, de dankbaarheid en de lojaliteit des publieks te wachten heeft.

Zal het noodig zijn, u te herinneren dat wij allen de laatste representatiën van mlle. MARS naderen. Het lot is in dat opzigt geworpen; zij heeft voor tien maanden verklaard, dat zij binnen een jaar afscheid zou nemen van dat parterre, hetwelk haar zop zeer heeft bemind; en, zoo als zij gezegd heeft, zal zij doen, weest daarvan verzekerd. Wat meer is, zoo zij er al in toestemde om te blijven (die afne groote kunstenaars zijn zoo weinig zeker van zich-zelfen) zouden hare vrienden, met mij aan hun hoofd, zulks niet willen gedoogen. Nog twee maanden, ten hoogste, zullen dus de ongelukkigen nog onderworpenheid en geduld moeten oefenen, wien deze groote rogering verontrust, even als de hartstogtelijke aanbidders van dit buitengewoon en uitmuntend genie nog slechts twee maanden hebben om haar nog te bewonderen en toe te juichen. Twee maanden, — het is zeer weinig voor hatelijke mededingingen; het is ook zeer weinig voor de bewondering en den lof! Dat gaat inderdaad zoo spoedig voorbij! Niets dan één avond in de week, niets dan drie of vier uren iederen avond! Zij echter, in de bewon-

(1) Binnen twee maanden zal mlle. MARS het tooneel verlaten. Bij eene haren laatste voorstellingen heeft een der toeschouwers haar eenen kraan van *immortelles* toegeworpen; die men zegt dat op het graf der dochter van mlle. MARS geplukt waren. Deze beleediging gaf den heer JULIUS SAÏG het aandeel in, hetwelk wij hier mededeelen.

derenswaardige en onuitputtelijke *coquetterie* van haar talent, — zij verdubbelt hare bevalligheid, hare levendigheid, hare jeugd; zij overstelpt hare vrienden en hare vijanden met al hare bekoorlijke hoedanigheden; zij doet door haren magtigen adem de oude meesterstukken herleven, die met haar, en, helaas voor langen tijd, zullen verdwijnen.

Nooit, neen nooit hebt gij, die haar goed gezien hebt, haar meer volkomen, geestiger, meer uiterst beminnelijk gezien; dus geheel alleen, zonder anderen steun dan haar talent, verdedigt zij zich tot het uiterste; zij begrijpt dat zij zal bezwijken, maar zij zal bezwijken even als de Romeinsche kampvechter, in al de kracht van hare overwinning; slechts wanneer zij in dit edel, door haar opgeluisterd strijdperk valt, zal men ook kunnen zeggen, zoo als van den kampvechter is gezegd geworden: — *Reminiscitur Argos.*

Ja, waarlijk, aldus door eene onwederstaanbare magt overwonnen, herinnert zij zich hare zoo magtige dagen van zege en overwinning; zij herinnert zich de algemeene geestdrift; zij herinnert zich hare heerlijke scheppingen, wanneer zij, iets buitengewoons, met een gebaar eene vaudiville in eene comédie, eenig slecht rymelaar in een lid van het *institut* veranderde; zij herinnert zich de vreugde, de vrolijkheid, de toewijding van het parterre; zij herinnert zich al de glorie voor hare voeten opgehoopte overwinningen, dat verheerlijkte theater, dat vergrootte tooneel, en de oude goden, welke haar met de handen vol palmen te gemoet kwamen. En nu moet zij afzien van al die veroveringen; zij moet dat uitgebreide rijk verlaten; dat zoo zeer heminde parterre moet die schoone oogen sluiten, welke zoo vol leven en geest waren! Dit is eindelijk die laatste dag!

En echter, — ziet haar nog glimlaggen, hoort haar nog spreken met die goddelijke stem, welke den weg kent tot alle harten. Ziet haar zich nog versieren met die natuurlijke kennis, welke zoo vele vrouwen zich verbeeld hebben te bezitten! Arme vrouw! welke medelidende gelatenheid! welke verloochening! En waartoe, en voor wie?

Maar ook in die aandachtige en oplettende menigte van het Théâtre-Français, welke iederen avond komt om haar te hooren, — wanneer zij verschijnt, die beroemde vrouw onder alle vrouwen, welke thans haar werk van de schoone kunsten maken, — is de gemoedsbeweging algemeen, de stilte groot, de aandacht eenparig. Ieder zegt bij zich zelve: het is misschien de laatste maal, dat ik haar zal hooren. Verbeeldt u den laatsten vriend, welken gij verlaten hebt. Gij hebt hem uitgeleide gedaan tot aan den oever der zee: het uur van vertrek is gekomen, de lucht is duister, de zee bruist in de verte, de zwakke boot dobbert op eene ontzettende wijze, — uw vriend blijft kalm, hij houdt uwe hand in de zijne, hij drukt dezelve, hij ziet u met vaste blikken aan, hij lacht u voor de laatste maal toe; u echter krimt het hart ineen. — Zoodanig zijn de laatste en heldere lachjes van mlle. MARS!

Op dien avond (verloren donderdag, niet later) had zij dan hare rol van *CELISSÈ* in *le Misanthrope* gespeeld. Dit is de rol van de groote tooneelspeelster, waarvan zij het meest houdt, en die zij misschien het meest speelt. Zij heeft in zich al de neigingen der oode, sedert lang verdoofde Fransche samenleving, welke zij slechts door haren smaak, bevalligheid en genie heeft kunnen treffen. Deze rol van *CELISSÈ* is buitendien in den geest van mlle. MARS vervaardigd. Ironie, aardigheden, vrolijkheid, levendige kont, bezielde uitdrukking, volkomene bevalligheid, — alles bevat dezelve. Daar staat *CELISSÈ* alleen, zonder andere verdediging dan haar verstand, zonder andere bescherming dan hare schoonheid. Rondom deze jonge vrouw hebben zich alle lediggangers van het hof verzameld. Men komt bij haar enkel om haar te zien, enkel om haar te hooren; zij, van haren kant, denkt aan niets dan om veel verstand en een bevallig gelaat te vertoonen; wat het hart aangaat, daaraan ligt haar weinig gelegen! Die fraaije jonge heeren verontrusten zich wel om het hart van *CELISSÈ*. Zij hebben het gemogen van den glans, dien deze jonge vrouw in de wereld kan verschaffen, — niet op hare liefde. Men van allen denkt er aan om die schoone parterre te bezitten; wat zij vooral willen, is een goed woord, in tegenwoordigheid van getuigen, is een teken, dat zij het openbaar, zijn brieven, die zij kunnen vertoonen aan elk, die hen nader, — dat het overige aangaat, dat overige zal niet komen, wanneer het *CELISSÈ* gelegen komt. En juist daarom is *CELISSÈ*, getrouw aan de rol, welke zij zich heeft opgelegd, zoo mild jegens hen allen met goede woorden, met teedere blikken, met minnebriefjes; daar-

in bestaat hare kracht; en zij moet sterk zijn om zich te verdedigen. Dit is, eigenlijk gezegd, de geschiedenis van mlle MARS met het parterre van dezen tijd.

Zal het noodig zijn u te zeggen... ja, gewis, het is noodig u te zeggen, dat mlle MARS van het eene einde harer rol tot het andere bevalig, levendig, vlug, aanklelijk, welsprekend geweest is; het is verwonderlijk haar te hooren; het is verwonderlijk hare oplettendheid op alles, hare vlugheid in het antwoorden, hare levendigheid in den aanval, haren gedurigen spottust, hare somtijds opgewekte hartstogtelijkheid, hare kracht tegen allen, hare zwakheid enkel voor ALCESTE te zien; nooit is de comédie met zoo veel vernuft, met die onnavelgbare en ongelooflijke volmaaktheid gespeeld geworden. Ook deed de zaal eene volkomene uitwerking. Het parterre bestond grootendeels uit het opkomende geslacht, dat het feest van St. Charlemagne, het feest der schoolieren, vierde.

Zij ook kwamen de groote tooneelster begroeten. Van daar dat groote geraas in de tusschenbedrijven, dat sterke geroep, die krachtige ontboezemingen, de welsprekende overblijfselen van het plegtig ontbijt: maar was éénmaal de actrice op het tooneel, dan hoorde men geen geruisch. Die schoone jonge bliken waren vol aandacht op deze vrouw gevestigd, die zij niet zouden wederzien. O, die jeugd! die jeugd! zij slechts is het, die de groote kunstenaars begrijpt, bemint, toejuicht, hare knie voor de meesterstukken buigt! O, die jeugd! zonder haat, zonder nijd, zonder toorn, zonder bedreiging, maar in tegendeel geheel vervuld met geestdrift en schuldlozen hartstogt.

Aldus aangemoedigd, aldus verjongd door de krachtige ontboezemingen van dat parterre van achttien jaren, aldus toegejuicht door deze groote eerlijke en sterke handen, welke uit die blaauwe rokken staken, te naauw om al die kracht te bevatten, — heeft mlle MARS zich zelve overtroffen. Van den Misanthrope is zij zonder veel moeite tot de comédie van madame DE BAWB, *la Suite d'un bal*, overgegaan; een aardig klein stuk, dat men wel den titel van Marivaux had kunnen geven, en hetwelk mlle MARS met zich zal voeren als eenen zeer kleinen diamant uit haar juweelkloosje, — en ook daarin is zij aanvallig geweest. Maar ook wel welsprekend gelaat! hoeveel geest zelfs in haar zwijgen! welke betoverende stem! welke maat! De overwinning aan mlle MARS! de overwinning! de zege! de eer aan mlle MARS. Zij kan wel zeggen en met meer recht dan die keizer van Rome, die zich met zijne eigene handen om het leven bracht: *Qualis artifex pereo!* welk groot kunstenaar te minder!

Welnu! het is juist op dat oogenblik van haren triomf (de laatste oogenblikken van het poëtisch geluk, heilige oogenblikken voor die reine vreugde der schoone kunsten; voor die oogenblikken zou de laatste bandiet der *Abruzzes* geestdrift en eerbied hebben), dat een verborgen, onder de menigte verscholen man, mlle MARS afwachte, met den dolk in de hand? Het is hier de vraag wel van eenen dolk! Het betreft een ander voorbedacht schelmstuk, duizendmaal noodlottiger en wreder. Ach! gij raadt het niet! Maar wie zou het kunnen raden? wie zou kunnen gelooven, dat zoo iets voorvalt in het beschaafde Frankrijk, in het *Théâtre Français* waaruit de Fransche taal geweken is; want die alleen was zeker, inderdaad de Fransche taal te zijn, welke zich van de vergaderde menschen had doen hooren: wie zou kunnen gelooven dat zulk eene vrouw, aan welke wij zoo veel dankbaarheid verschuldigd zijn, voor zoo vele uren van het kalmste en schuldeloosste geluk, dat er op de wereld bestaat, zou worden blootgesteld aan zulke grove laaghartigheden? Maar welke laaghartigheid? Hoor!

Er is in de Parijsche theaters eene gewoonte ingevoerd, die ons eene domme gewoonte toeschijnt. Wij willen spreken van de kranzen en ruikers, die, aan het einde van eene opera, een ballet of eene comédie, voor de dikwijls vrij mislukte en vrij platte voeten der modegodheid worden geworpen. Volgens ons gevoelen, geldt niets minder naar het ware *enthusiasmus* dan dit werpen van ruikers en bloemen. Het gelach en de tranen, de droefheid en de vreugde en de uit den boezem opwellende bravo's van het *auditorium*, — welnu, dat laat zich begrijpen, en buitendien geschiedt dat schielijk en plotseling; dat gaat recht op het doel aan.

Maar in eenen schouwburg te komen met het stellige voornemen om het aangeboden voorwerp zijnen kleinen kranzen toe te werpen; dezen kranzen schaamachtig onder in zijnen hoed verborgen te houden, en daarna, wanneer de bedoelde koningin hare laatste wending gemaakt heeft, of haar laatste vers heeft gedeclameerd, haar heimelijk de slaafsche guirlande toe te werpen, — dat is volkomen

het werk van eenen laksel of eenen minnaar. Beken daarbij, dat het eene wezenlijke beleediging voor de bloemen van den goeden God is, wanneer men ze zoo meedoogenloos op de olieachtige planken van een theater werpt: voeg d ar eindelijk, om alles te zeggen, bij, dat deze onhandig geworpen kranzen meestentijds vallen op het slordig opgemaakte hoofd van dezen of genen brave *laqueur*. Bij voorbeeld, ik herinner mij de eigen woorden van twee jufvrouwen, die des avonds te tien ure over den Boulevard van Gent wandelden: — Zie daar, zeide de eene, POLYTE zal ons weder bloemen brengen, want LA TAGLIONI danst van avond!

Dan, op het einde der kleine comédie zijn verscheidene kranzen naar mlle MARS geworpen geworden.

En onder deze kranzen was er eene, die denzelfden morgen van eene begraafplaats was gestolen geworden, op een onheiligt graf gestolen — men weet niet door wie — door dezelfde onzigtbare hand, die aldus de laatste zege van CÉSÈRE hoopde te vergallen! Zoover zijn wij reeds gekomen, de dooden zijn beroofd geworden, ten einde de levenden te beleedigen. Uit de diepte des grafkelders moet de doode zijn lykkrans verdedigen, zoo hij niet wil, dat deze kranzen tot eene beleediging verstrekke. De noodlottige kranzen lag dan daar, half zwart en half wit, voor de voeten van mlle MARS; en tot overmaat van ongeluk is het die, welke de acteur heeft opgeraapt en die hij heeft aangeboden!... Maar, zoo gij gezien hadt welk gelaat zonder verontwaardiging! welke gematigdheid in die weigering! welken moed bij die vrouw, welke vrees om die heiligschendende, door eenen heiden gestolene bloemen aan te raken; Zeker, ik sprak u zoo even van het tooneelmatige rondom mlle MARS, daar hebt gij het, zoo ik hoop!

Maar de ongelukkige, wien dit noodlottige denkbeeld heeft aangedreven, heeft geen genot gehad van zijne laaghartigheid. De actrice is niet onder den slag bezweken, zoo als men ongetwijfeld hoopde; maar integendeel heeft zij zich magtiger en sterker verheven. Voor het overige hebben weinigen deze schandaal bemerkt, het verheven gebaar van mlle MARS is door de meesten als eene caprice beschouwd geworden; men heeft gemeend dat zij eenen gedwongen kranzen heeft geweigerd en de toejuichingen hebben haar vervolgd, lang nadat zij het tooneel reeds had verlaten. Zoo dat jonge, uitgelatene, eerlijke parterre had kunnen zien van welke rouw-immortelles deze kranzen was gevlochten, zou de zaal zijn afgebroken geworden.

Ziedaar die noodlottige gebeurtenis! En dan verwonderd men zich, dat de critiek eene dergelijke vrouw tot op het einde beschermt. Men verwijt ons onze opregte geestdrift. Men wil niet, dat wij gedurig tegenwoordig zullen zijn om haar toe te roepen: *Houd moed!* om haar te dekken tegen die afschuwelijke beleedigingen! Maar zoo, niet eenige mannen van moed bij mlle MARS geweest waren, zou het *Théâtre-Français* haar reeds lang verloren hebben; en ga dan eens na hoe veel groote mannen, hoe veel groote drama's, die dan niet aan het licht gekomen zouden zijn.

Er was, naar men verhaalt, op dat Fransche tooneel, een groot comédiant, BARON genoemd, dien MOLIERE zelf had opgevoed. Het parterre had bestolen om dezen BARON als den laatsten vertrouweling van de gedachten des meesters aan te nemen, en tot aan het einde van zijn leven omringde het hem met oplettendheden en eerbied.

Hij echter, BARON, getrouw aan zijne rollen, en zeer wel wetende dat op het einde der rekening het parterre slechts belang stelt in den hartstogt, in de comédie en het drama, speelde tot aan het einde de rollen van de schoone verliefde jongelingen, welke MOLIERE voor zestig jaren expres voor dezen jongen BARON geschreven had. En het parterre van dien tijd, wijs en vol omzigtigheid, vond deze heldhaftige volharding zeer natuurlijk, het *applaudiseerde* op de loijaaiste en opregte wijze zijnen eenigen blijspel-speler; eens slechts dat deze jongeling van tachtig jaren voor de voeten zijner minnares lag en zijne twee lakeijen wat lang nitbloven om hem te komen opbeuren, begonnen eenige loshoofden van het parterre wat te luide te lagchen.

Toen zeide BARON, terwijl hij zich op den rand van het theater begaf, en zijne bliken over de menigte wierp, alsof hij de beschimpers had kunnen ontdekken: — *Ondankbaar publiek, dat ik gevormd heb, en wees hen met den vinger aan; en sedert dien dag was het vergeefs dat men hem bad en smeekte om weder te verschijnen; hij trad niet weer op.*

Ja, ondankbaar publiek, dat die verborgene beleedigingen niet ziet! Ondankbaar publiek, dat deze zoo gemakkelijke zinspelingen toelacht! Ondankbaar publiek, dat niet in zijnen geheelen omvang begrijpt, wat het zal verliezen. Ondankbaar geslacht, aan hetwelk mlle MARS heeft leeren spreken en zwijgen, inkomen en uitgaan! Wat zeg ik? zij heeft hetzelfde geleerd eenen waaijer te houden, eenen leuningstoel te nemen, en tot de minste bijzonderheden van het élégante leven! Inderdaad, zij alleen, die vrouw, — en dank aan dat verwonderlijk instinct, dat haar nooit bedrogen heeft, — zij is de algemeene leerschool van dezen tijd geweest; zij heeft door de comédie die oude Fransche zamenleving vervangen, welke de omwenteling in een paud van haar bebloed kleed had medegevoerd; zij heeft de bevalligheden, de beschaafdheid, den goeden smaak, de sierlijkheid, — wat zeg ik? — zij heeft de Fransche wellievendheid wedergevonden, die in de stormen was verloren geraakt; en zie hier met welke kranzen wij haar beloonen. (Jour. des Débats.)

Advertentien.

Heden ochtend beviel door Gods goedheid zeer voorspoedig van eenen welgeschapen zoon mijne teedergheliefde Echtgenoot *JOANNA SPRENGER*, geb. *JANSEN*.
ARNHEM,
den 8ten Februarij *J. A. SPRENGER*,
1841.

Heden beviel voorspoedig van een Dood kind *ARNOLDINA ELIZA SALEMINA*, geliefde Echtgenoot van
ARNHEM,
den 8ten Februarij *F. L. COULTRE*,
1841.

+++ De aangekondigde VERKOOPING DER
+ ONGEREDE GOEDEREN, van
§ wijlen den Wel Eerwaarden Heer Pastor
HUBERTS te *Huissen*, wordt in zoo verre
gewijzigd, dat wel het *HUISRAAD*, het *VEE*
en het *WAGENTJE* met den *HIT*, op de be-
paalde dagen zal verkocht worden, maar, wegens
opgekome omstandigheden, de verkoop van de
BOEKEN, *BLOEMGEWASSEN* en
SCHILDERIEN tot nader te bepalen dagen is
uitgesteld.

CONCERT,

TE GEVEN DOOR HET
MUZIJKKORPS DER STEDELIJKE SCHUTTERIJ
TEN VOORDEELE DER
HULPBEHOEVENDEN,
Op Donderdag den 11^{den} Februarij 1841 in de
gewone Concertzaal te Arnhem.

Het Programma is op de rondgebragte Biljetten
medegedeeld.

Aanvang ten half zeven ure precies.
Entree-biljetten zijn op den dag van Concert, als-
mede des avonds aan het Lokaal, a f l de parsoon, te
bekomen.

Markt prijzen.

NIMEGEN, 8 Februari 1841.

Tarwe blijft op den duur genegen koopers vinden,
en ging ook heden wederom vlug af: *Hooglandsche*
f 9 à f 9.70; *gewone Oleeische en Inlandsche* f 8 à
f 8.75 — *geringe soorten* f 7.75 à f 8 alles naar
deugd. — *Rogge* grif opgeruimd van f 5.40 à f 5.75. —
Gerst willig: *Zomer* f 4½ à f 4.70, *Winter* f 4.75
à f 5; — *Beekweit* in een doen f 5.50 à f 5.75. —
Haver ging goed af van f 5.40 à f 5.60. — *Duiven-*
boonen f 5.40 à f 5.60. — *Nieuw rood Klaverzaad*
44 à 52 cents per Nederlandsch pond.

Waterhoogte te Arnhem

Den 9 Feb. 3 El 0 Palm 0 Duim; gew. 0 Duim; gev. 45 D.

Prijs-Courant der Effecten.

MAANDAG 8 FEBRUARI.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten ½ u.
NEDERL., VVerk. Schuld a 2½ pCt.	49½	50	49½
Dito Dito . . . 5	97½	97½	97½
Uitgestelde Schuld . . .	½		
Kansbiljetten . . . . . f	21½		
Amortisatie-Syndicaat. a 4½ pCt.	86½	86½	86½
Dito Dito . . . 3½	71		
Handelmaatschappij . . . 4½	159½	159½	159½
Nieuwe Dito . . . 4½			
Nieuwe Dito 1837 . . . 4½			
Oostindische Leening » 5	94½	94½	94½
Spoorweg Haarlem . . .	92		
Aand. Rijn-Spoorweg . . . 4½	93		
FRANKR. Inschrijv. G B » 3	76½		
SPANJE. Leening <i>Ardoins</i> » 5	22	22½	22
Dito onbep. stuk. . . 5			
Passive	6½		
Deferred			
Fransche Uitgestelde »	6½	6½	
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3			
Russl. H & C. 1798, 1816. » 5	104½		
Dito 1828, 1829 . . . 5	104½		
Dito 1831, 1833 . . . 5	97½	97½	
Oblig. bij <i>Hope</i> . . . 4	87½	87½	
Oblig. te Londen . . . 5			
Dito te Hamburg . . . 5			
Inschrijving in Assign. » 6	69½		
Certific. van dito . . . 6			
POLEN. Aandeel. a fl 300 » f			
Dito a fl 500 »			
OOSTER. Aand. a fl. 100 » f			
Dito a fl 250			
Metalliek 5	103½		
Dito 3			
Dito 2½			
BRAZIL. Dito dito » 5	75½		

Te Arnhem bij C. A. THIEME, Boekdrukker.